

ת"פ 26713/03/21 - מדינת ישראל - רשות התחרות ואח'... נגד יעקב גולדמן, על-רד הנדסת מעליות (1992) בע"מ, אברהם ירדני, אליהו פדלון, כפיר שרותי מ ואח'...

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 26713-03-21 מדינת ישראל נ' גולדמן ואח'
תיק חיצוני:

בפני
מאשימה
נגד
נאשמים

מדינת ישראל - רשות התחרות

1. יעקב גולדמן
2. על-רד הנדסת מעליות (1992) בע"מ
3. אברהם ירדני
4. אליהו פדלון
5. כפיר שרותי מעליות (1981) חברה בע"מ
6. יוסף ורדי
7. אמנון שרעבי
8. שגיא הראל
9. עמית מור
10. יבגני גרינשפן
11. אלקטרה בע"מ
12. א. צום מעליות בע"מ
13. מנשה דר
14. ישראל מנדלבאום
15. קונה בע"מ
16. אליהו נעמן
17. שינדלר נחושטן מעליות בע"מ

החלטה - טענות מקדמיות

נגד הנאשמים, 17 במספר, הוגש ביום 11.3.2021 כתב אישום המייחס לכל אחד מהם מעורבות בעבירות לפי חוק התחרות הכלכלית, תשמ"ח - 1988 (להלן: "חוק התחרות הכלכלית"). הנאשמות 2, 5, 11, 12, 15 ו-17, הנן חברות בע"מ, אשר עוסקות, בין היתר, במתן שירותי החזקה, טיפול ותיקון למעליות. יתר הנאשמים הנם בעלי תפקידים בכירים בחברות הללו, אשר לנוכח סמכותם ואחריותם מבוקש לייחס לחברות את מעשיהם ומחשבותיהם.

בתמצית יובהר כי בליבת כתב האישום עומדים הנאשמת 2, חברת על-רד, ומנכ"ל החברה, הנאשם 1, ומערכת של הסדרים כובלים שיצרו, כך על פי הטענה, עם כל אחת מהחברות הנאשמות האחרות, לפיהם לא יתחרו על לקוחות קיימים האחד של השני, למעט מכרזי שירות ממשלתיים ולמוסדות ציבור. בתוך כך מתייחס האישום הראשון להסדר בין

הנאשמים 1 ו-2 לנאשמת 5, חברת כפיר, ולמנהליה; האישום השני להסדר ביניהם לבין הנאשמות 11 ו-12, חברות אלקטרה וצום בהתאמה, ולמנהליהן; האישום השלישי להסדר עם הנאשמת 15, חב' קונה, ומנהליה; האישום הרביעי להסדר עם הנאשמת 17, חברת שינדלר, ואחד ממנהליה. לצד ארבעת האישומים הללו, שבמרכזם ניצבים כאמור הנאשמים 1 ו-2, עוסק האישום החמישי בהסדר כובל דומה אשר נכרת, כך על פי כתב האישום, בין הנאשמות 5 ו-17 ומנהליהן. אישומים 6 עד 8 עניינם תיאומים נקודתיים במכרזים ספציפיים, ואילו האישום התשיעי עניינו הפרת הוראות פיקוח מצד חלק ממנהלי החברות, ובו מיוחסת להם עבירה על סעיף 48 לחוק התחרות הכלכלית.

עניינה של החלטה זו בשורה ארוכה של טענות מקדמיות אשר הועלו על ידי ב"כ הנאשמים, בטיעונים מפורטים שהועלו תחילה על הכתב, והושלמו בטיעון מפורט בעל פה במסגרת הדיון שנערך לפני ביום 24.11.21. המאשימה, מצידה, פרשה אף היא בהרחבה את טיעוניה בכתב, והשלימה תשובתה בעל פה בדיון הנ"ל. גם לאחר הדיון ניתנה בידי ב"כ הצדדים שביקשו זאת, הזדמנות להעלות טענות נוספות בכתב, ומשמוצה הדיון והושלמו הטענות בשלה העת למתן ההחלטה. כאן המקום לציין כי במסגרת הטיעונים המפורטים שהגישו ב"כ הצדדים הקדישו הם חלק נכבד מהכתובים לסקירת המצב המשפטי הנוהג בתחומים שונים, דוגמת תולדותיה של טענת ההגנה מן הצדק וההתפתחויות שחלו בסוגיית האכיפה הבררנית, ועל כך נתונה להם תודתי. אלא שבהחלטה הנוכחית לא מצאתי הצדקה לשוב ולהידרש לסוגיות משפטיות כלליות אלה ולסקירת הפסיקה העקרונית בסוגיות הללו. ההחלטה תמוקד בהיבט הפרקטי, תבהיר את גדר המחלוקות ותכריע בהן על פי הכללים הנוהגים, תוך הפנייה לפסיקה רק במקום בו דרוש הדבר לביסוס והבהרת ההחלטה.

עיון בכתבי הטענות מלמד כי חלק לא מבוטל מהטענות מתמקד בעניינו של אחד הנאשמים בלבד, אך קיימים גם נושאים שעלו אצל מספר נאשמים שונים, ואף אצל מרביתם, כגון טענת האכיפה הבררנית מול חברת ברלינר וטענת פגם או פסול באופן ניסוח כתב האישום. אפתח אפוא בטענות הכלליות, הנוגעות לכלל הנאשמים או למרביתם, ולאחר מכן אדון בטענות ספציפיות הנוגעות לנאשם כזה או אחר, בהתאם לסדר הופעתם בכתב האישום.

אכיפה בררנית מול חברת ברלינר

חברת ברלינר מעליות בע"מ, בניהולו של יעקב ברלינר (להלן: "**חברת ברלינר**" ו-"**ברלינר**" בהתאמה) עוסקת גם היא, בדומה לנאשמות 2, 5, 11, 12, 15 ו-17, במתן שירותי אחזקה למעליות ישנות. על פי החומרים שהוצגו לפני, באמצע שנת 2018 התקיימה סדרת פגישות בין ברלינר לבין חוקרי רשות התחרות, במהלכה סיפר ברלינר לחוקרים כי החברה שבניהולו הייתה לאורך השנים 2010 - 2015 צד להסדר כובל עם חברת ישראלפוט, הדומה באופיו להסדרים המתוארים בכתב האישום. בעקבות זאת הציעו החוקרים לברלינר לחתום על הסכם חסינות, במסגרתו יספר את כל הידוע לו על מעורבות חברת ברלינר ואנשיה בעבירות הגבלים עסקיים, ובתמורה לא יועמד לדין. ברלינר החליט לבסוף שלא להתקשר בהסכם, ועל רקע זה הובהר לו כי ככל שיתברר כי ביצע עבירות, יועמד הוא לדין ככל יתר החשודים.

אף על פי כן, אין חולק כי חברת ברלינר, וברלינר עצמו, לא הועמדו בסופו של דבר לדין, והם אינם נכללים ברשימת הנאשמים שבכתב האישום. יתרה מכך, אין אף מחלוקת על כך שכאשר נחקר ברלינר באזהרה על ידי חוקרי הרשות, בחודש אפריל 2019, לא נשאל הוא כלל לגבי החשדות הנוגעים לאותו הסדר כובל בין חברת ברלינר לחברת

ישראלפט, על אף שהמידע על דבר קיומו של הסדר שכזה היה מצוי בידי הרשות, כתוצאה מאותן שיחות שנוהלו עם ברלינר כשנה קודם לכן. למעשה, אין חולק על כך שהחקירה לגבי הסדר זה לא קודמה כלל, ונזנחה על ידי חוקרי הרשות כבר בשלבים הראשונים של החקירה בפרשה זו.

על רקע מכלול נתונים אלה, העלו ב"כ הנאשמים טענה לאכיפה בדרנית בכך שעל אף שהיו בידי הרשות ראיות המעידות על קיומו של הסדר כובל ממושך, בעל אופי דומה להסדרים שבכתב האישום, בין חברת ברלינר לחברת ישראלפט, נמנעה הרשות ממיצוי החקירה ומהעמדתם לדין של המעורבים בהסדר זה. לעומת זאת, בעניינם של הנאשמים, קודמה ומוצתה החקירה, על אף שהתשתית הראייתית המקורית הייתה איתנה פחות, והם אף הועמדו בסופו של דבר לדין, ובכך הופלו לרעה באופן בוטה בהשוואה לברלינר ולחברה שבניהולו. במיוחד כך הם פני הדברים בעניינה של הנאשמת 2, אשר עומדת כזכור בליבת כתב האישום, שכן גם היא וגם חברת ברלינר הנן חברות דומות בגודלן ובאופיין, ועל כן מצויות באותה "קבוצת שוויון".

המאשימה בתגובתה, בכתב ובעל פה, אינה חולקת על העובדות שתוארו לעיל, ולפיהן לא קודמה ולא מוצתה החקירה בעניינה של חברת ברלינר, ובהתאם גם לא הוגש נגדה ונגד מנהליה כתב אישום, אלא שלטעמה אין מדובר באכיפה בדרנית אלא באכיפה חלקית מושכלת הנובעת ממגבלות משאבים ומסדרי עדיפויות. כידוע, רשאית המאשימה, על יסוד שיקולים מסוג זה, להעמיד לדין רק חלק מכלל המעורבים בפרשה מסוימת, ובלבד שההחלטה מעוגנת בשיקולים ענייניים, ומכוונת כלפי הגורמים המרכזיים והדומיננטיים בביצוע העבירות. כך פעלה, לטענתה, גם במקרה הנוכחי, עת החליטה, כבר בשלבים הראשונים של החקירה הגלויה, למקד את האכיפה בחלק מצומצם ומוגדר מתוך כלל החברות הפעילות בתחום.

וביתר פירוט, הבהירה המאשימה כי בבואה לבחון את היקף החקירה שתנוהל, היו בידיה נתונים בדבר לא פחות מ-43 חברות שונות, אשר מעורבותן בעבירות עלתה בדרך כלשהי מחומרי החקירה. חקירה מלאה של כלל החשדות לגבי כלל החברות הללו לא עמדה על הפרק, שכן לצורך זה היו נדרשים משאבים רבים, שאינם מצויים בידי מערכת אכיפת החוק. יתרה מכך, החקירה הייתה נמשכת לאורך שנים רבות, ובית המשפט היה נדרש לניהול הליך, או מספר הליכים, בהיקפים אדירים ולאורך זמן, וזאת בניגוד לאינטרס הציבורי באכיפה אפקטיבית, יעילה ומהירה. לפיכך, הוחלט על קביעת קריטריון אחיד ואובייקטיבי, שהחלתו תוביל למיקוד החקירה והאכיפה באלו שמעשיהם גרמו לפגיעה התחרותית הגדולה ביותר.

היות שמדובר בחקירה שעניינה הסדרים כובלים בתחום חוזי השירות למעליות, אזי הקריטריון שנבחר במקרה זה נגע לגודל תיק השירות שבידי כל אחת מהחברות, נתון אשר מעניק, לדעתה של הרשות, אומדן טוב להשפעתן של כל אחת מהחברות על השוק ולפגיעה בתחרות הנגרמת כאשר חברות, שנתח השוק שלהן משמעותי, מקיימות זו עם זו הסדר כובל. לפיכך, נשלחה לכל אחת מ-43 החברות המעורבות בקשה לקבל נתונים אודות גודל תיק השירות. מהמענים שהתקבלו עלה כי יותר ממחציתן מחזיקות תיק שירות קטן מאד, של פחות מ-500 לקוחות. רק 13 חברות החזיקו בתיק שכלל מעל 1,000 לקוחות, ורק 3 מתוכן החזיקו תיק שירות גדול של מעל 10,000 לקוחות. על יסוד נתונים אלה בחנה המאשימה את נקודת האיזון הראויה, שתבטא מחד השפעה ממשית על השוק ומנגד תאפשר מיצוי יעיל ומהיר של הליכי החקירה והמשפט.

נקודת האיזון שנבחרה במקרה זה הייתה תיק שירות המונה 3,000 לקוחות ומעלה, ועל כן הוחלט למקד את החקירה ב-7 החברות שברשותן תיק שירות של 3,000 מעליות ויותר. לגבי חברות אלה, ככל שגובש חשד מתוך חומרי החקירה שנאספו, מוצתה החקירה עד תום, והובילה לבסוף להגשת כתב האישום. זוהי הסיבה בעטייה לא קודמה החקירה נגד חברת ברלינר, אשר העניקה במועדים הרלבנטיים שירות לכ-1,350 מעליות בלבד, בדיוק כפי שלא קודמה לגבי כ-35 חברות נוספות שתיק השירות שלהן היה קטן מ-3,000, בעוד שהחקירה קודמה ואף מוצתה, באופן שהוביל להגשת כתב האישום, נגד הנאשמת 2 למשל, שגודל תיק השירות שלה היה כ-3,600 מעליות. הפער המשמעותי בהיקף הפעילות בשוק, והבחירה בקריטריון סביר ואובייקטיבי הנוגע להיקף הפעילות, מציבים את עניינה של ברלינר מחוץ לקבוצת השוויון של החברות הנאשמות, ועל כן מדובר באכיפה חלקית סבירה וראויה ולא באכיפה בררנית אסורה.

הסבריה אלה של המאשימה, באשר לשיקולים שהובילו למיקוד החקירה, לטיב הקריטריון שנבחר לצורך זה ולנקודת האיזון שנבחרה לבסוף, נחשפו לראשונה לפני הנאשמים ובאי כוחם רק בתשובה שהגישה המאשימה לטענות המקדמיות שהוצגו מטעם הנאשמים. על רקע זה התרתי לב"כ הנאשמים 1-2, שביקשו זאת, להגיב לטענות אלה בכתב, ובהמשך התייחסו לנושא זה ב"כ יתר הנאשמים, שהיו מעוניינים בכך, בדיון שהתקיים לפני בעל פה. בדרך זו התבררו שלל הטענות המכוונות הן כלפי האוטנטיות של תהליך קבלת ההחלטות שתואר על ידי המאשימה והן כלפי ההצדקה המשפטית של הקריטריון שנבחר ונקודת האיזון שנקבעה, ואפרט.

באשר לאוטנטיות תהליך קבלת ההחלטות, נטען כי מאחורי ההחלטות שהתקבלו עמדה למעשה המטרה לגמול לברלינר על תרומתו לחקירה בכך שהוענקה לו חסינות, למרות שלא הסכים לחתום על הסכם החסינות שהוצע לו. לחיזוק טענה זו הודגשה העובדה כי חקירתו הגלויה של ברלינר החלה כבר בחודש אפריל 2019, עוד בטרם התקבלה ההחלטה על מיקוד החקירה בחברות הגדולות בלבד, ובכל זאת כבר אז לא נחקר ברלינר על החשדות בנוגע להסדר בין חברת ברלינר לבין ישראל לפט. טענות נוספות כווננו כלפי הקריטריון שנבחר ונקודת האיזון שאומצה. באשר לקריטריון של גודל תיק השירות, נטען כי אין בו כדי להוות מדד אמיתי להשפעת החברות על התחרות בשוק וכי היה על הרשות לבחון את נתח השוק, את הפרמטרים האיכותיים של כל אחת מהחברות, את סוג המעליות והתשלום שלצידו, האם מדובר במחולל תחרות וכיוב', ולא גודל אבסולוטי גרידא. כמו כן, היה מקום להתחשב בנתחי השוק המצרפיים של הצדדים להסדר, ובהתאם לכך לחקור ולהעמיד לדין גם חברות קטנות יותר, אשר היו צד להסדר עם החברות הגדולות ביותר. עוד נטען, כי נקודת האיזון שנמצאה נועדה "ללכוד" באופן מכוון את הנאשמת 2, שכן בלעדיה אין למעשה בסיס להגשת כתב האישום.

במהלך הדיון שהתקיים לפני ביום 24.11.21 השיב נציג המאשימה לחלק מטענות אלה. בדבריו אישר הנציג, עו"ד מעוז, כי ההחלטה בדבר מיקוד החקירה בחברות שגודל תיק השירות שלהם עולה על 3,000 מעליות התקבלה מספר חודשים לאחר חקירתו באזהרה של ברלינר באפריל 2019. עם זאת, דחה ב"כ המאשימה את הטענה כי כבר באפריל הוחלט למעשה שלא לחקור את ברלינר, לגבי העבירות בהן הוא והחברה שבניהולו היו מעורבים בעבר, כך שההחלטה לגבי מיקוד החקירה הייתה רק אמתלה מאוחרת שנועדה להגן על ברלינר לנוכח "תרומתו" לחקירה. את העובדה לפיה ברלינר לא נשאל בחקירתו על ההסכם הכובל עם ישראל לפט הסביר בשיקולי חקירה, ולבקשת הסנגורים אף הצהיר בשם המאשימה כי ההחלטה שלא לחקור את ברלינר על ישראל לפט באותה עת נבעה משיקולי חקירה (עמ' 17 ש' 28-29 לפרוטוקול). לנוכח הצהרה זו, אינני מוצא הצדקה להוסיף ולדון בעת הזו בטענה כי מאחורי אותה החלטה עומדים למעשה שיקולים שונים וזרים, וברי כי ב"כ הנאשמים יהיו רשאים לחקור בנושא זה את אנשי הרשות שיעידו

במהלך המשפט, וככל שתתעורר תמונה ראייתית שאינה עולה בקנה אחד עם הצהרתו של עו"ד מעוז, ניתן יהיה לשוב ולעמוד על הטענה והשלכותיה.

גם הטענות המכוונות כלפי סבירותו של הקריטריון של גודל תיק השירות, כדרך לאמוד את מידת השפעתם של ההסדרים בין החברות השונות על התחרות בשוק, דינן להתברר במהלך שמיעת הראיות בתיק, ולא במסגרת הדיונית המוגבלת של הטענות המקדמיות. על פני הדברים, כאשר מדובר בשוק חוזי השירות למעילות קיימות, גודל תיק השירות של כל חברה נדמה כמדד ברור, סביר ואובייקטיבי של מידת ההשפעה שיש לכל אחת מהחברות על השוק ועל המתרחש בו. מבלי לקבוע מסמרות, דומה כי דווקא ניסיון לערוך אבחנה על יסוד פרמטרים "איכותיים", היה עלול להוביל להבחנות בעלות אופי סובייקטיבי ולפתוח פתח נרחב לטענות מוצדקות של אכיפה בררנית. מכל מקום, נראה כי הדיון הנוגע למידת ההצדקה של הקריטריון שנבחר, אשר על פני הדברים נראה סביר ומתבקש, מחייב צלילה עמוקה אל תוך מאפייני השוק הנדון ומאפייניהן של החברות השונות, על סוגי המעילות המטופלות על ידן, ומהלכים מעין אלה ניתן לקיים רק בדרך של שמיעת ההליך לגופו ולא במסגרת הדיון המקדמי הנוכחי.

במידה רבה כך הם גם פני הדברים בנוגע לנקודת האיזון שנבחרה, 3,000 לקוחות ומעלה, ולשאלה האם היה מקום למתוח את קו הגבול במקום אחר, לנוכח מאפייני התחרות בשוק ונתחי השוק של החברות השונות. ניתן היה לכאורה להסתפק בהערות אלה ולדחות כבר עתה באופן מוחלט את הטענות, במובן זה שניתן יהיה להכריע בהן רק בתום שמיעת הראיות, ולא כטענה מקדמית, אך לטעמי ראוי יהיה בשלב זה לערוך בכל זאת בדיקה מעמיקה מעט יותר בנוגע להחלטה בדבר מיקום נקודת האיזון. אזכיר, בהקשר זה, כי בשונה מהסוגיה הנוגעת לתכני חקירתו של ברלינר באפריל 2019 ולמניעים שעמדו מאחורי אותם תכנים, לגביהם ניתן יהיה לחקור את חוקרי הרשות שגבו את הודעותיו, הרי ככל שמדובר בתהליך קבלת ההחלטות בדבר קביעת נקודת האיזון על ידי בכירי הרשות, לא צפויות להישמע עדויות ולא ניתן יהיה לקיים ככלל חקירות נגדיות. בנושא זה אף הוגשה לעיוני, מטעמים של ב"כ הנאשמים 1-2, אליהם הצטרפו סנגורים נוספים, בקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ, לעיון במסמכים המתעדים את תהליך קבלת ההחלטה בדבר נקודת האיזון שגובשה. המאשימה, מצידה, עד כמה שניתן להבין ממסמך התגובה שהגישה, סבורה כי מדובר בתרשומות פנימיות חסויות, אשר אינן ראויות לגילוי.

לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים בנושא זה, מצאתי לנכון להורות למאשימה להעביר לעיוני את כלל המסמכים המתעדים את תהליך קבלת ההחלטה בדבר קביעת נקודת האיזון, שלפיה תקודם החקירה רק לגבי החברות שגודל תיק השירות שלהן עולה על 3,000 לקוחות, ואנמק. ראשית, בעוד קריטריון גודל תיק השירות נדמה כמדד הולם ואובייקטיבי למידת ההשפעה על השוק, הרי שנקודת האיזון או החיתוך, אשר מוקמה סביב 3,000 המעילות, נדמית במידה רבה שרירותית ומכל מקום ככזו המחייבת הסבר והצדקה מפורטים יותר מאלה שניתנו עד כה. יתרה מכך, קשה להפריז בחשיבותה של החלטה "שרירותית" זו, שכן אילו הייתה נקודת האיזון ממוקמת למשל ב-4,000 לקוחות, הרי עניינה של הנאשמת 2 לא היה נחקר כלל, וספק אם היה מוגש במקרה זה כתב אישום. אם, לעומת זאת, הייתה נקודת החיתוך נקבעת ב-1,000 לקוחות פעילים, הייתה החקירה מתנהלת נגד 6 חברות נוספות, ובהן חברת ברלינר, וכתב האישום היה כולל מן הסתם נאשמים נוספים. גם מידת הקרבה הניכרת בין נקודת החיתוך לבין גודל תיק השירות של הנאשמת 2 (3,000 לעומת כ-3,600), תורמת לסימני השאלה סביב הנקודה שנבחרה, והתבוננות עליה במונחי נתח שוק (סביב 3%-3.5%) מעלה אף היא תהיות הדורשות הסבר.

ודוק, אינני מטיל חלילה ספק בהסברים שניתנו על ידי ב"כ המאשימה בהקשר זה, אך כפי שכבר קבע בעבר בית המשפט העליון, בהקשר אחר אמנם, אך כזה שאינו מרוחק מעניינו, "במקרים המתאימים יכול השופט הדין בתיק העיקרי להורות על הצגת הנימוקים המפורטים ולא להסתפק בהנמקה הנשמעת בדיון מפייה של התביעה, באמצעות נציג היועץ, הנמקה שכרגיל אמורה להספיק לשם בחינת השיקולים שעמדו בבסיס ההחלטה לאשר את ההעמדה לדין" (ראו בש"פ 7955/13 פלוני נ' מ"י (10.4.14)). יתרה מכך, גם אם מדובר במסמכים אשר חוסים דרך כלל תחת החיסון היחסי של "תרשומות פנימיות", אין כל מניעה כי בית המשפט יעיין בהם על מנת לעמוד על תכנם ועל תרומתם הפוטנציאלית להגנה, במסגרת האיוון שיש לערוך בין האינטרסים המתנגשים. כך הם פני הדברים אפילו כשמדובר בבקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ (ראו האמור בסעיף 74(ד), ואופן היישום כפי שהוא בא לידי ביטוי למשל בבש"פ 6662/19 מ"י נ' בן עוז (24.11.19), פסקה 19), ובוודאי שכך ראוי גם לעשות בהליך לפי סעיף 108, במסגרתו אין הכרח כי החומר המבוקש יהיה בגדר "חומר חקירה", כמובנו של ביטוי זה בפסיקה.

למען הסר ספק, אין בכך שבית המשפט יעיין בחומרים כדי להעיד על כוונה לחשפם לפני הנאשמים ובאי כוחם, וככל שלא יהיה בהם כדי לסייע בהגנת הנאשמים, על רקע טענתם לאכיפה בררנית, הדעת נותנת כי יינתן משקל בכורה לשיקולי החיסון הנוגעים לתרשומות פנימיות. עם זאת, בשים לב לאופי המיוחד של ההחלטות שהתקבלו בהליך זה, כבר בשלב החקירה, ובאופי השרירותי המצטייר של נקודת האיוון שנבחרה, לצד סימני השאלה שהוזכרו לעיל, הרי בטרם ייסתם הגולל על שלב מקדמי זה של ההליך, אני מורה למאשימה להעביר לעיוני בתוך 14 ימים את כלל המסמכים המצויים ברשותה ואשר מתעדים את תהליך קבלת ההחלטה בדבר קביעת נקודת האיוון סביב 3,000 לקוחות.

מכל מקום, בשלב זה אני דוחה את הטענה המקדמית שעניינה אכיפה בררנית מול חברת ברלינר, אך ההגנה תוכל לשוב ולהעלות את הטענה, ככל שתמצא לנכון, לאחר שמיעת הראיות. ככל שיחול שינוי כלשהו בסוגיה זו לאחר עיון במסמכים שהוריתי למאשימה להגיש, תינתן החלטה משלימה בנושא זה.

פגם או פסול בכתב האישום

לטענת הנאשמים, ניסחה המאשימה את כתב האישום באופן שאינו עולה בקנה אחד עם דרישות הדין, ואשר פוגע בהגנת הנאשמים. לטענתם, הנוסח האחיד שאומץ על ידי המאשימה בכל אחד מחמשת האישומים, שעניינם ההסדרים הכובלים שהתקיימו בין החברות השונות, אינו עומד בדרישות שנקבעו בפסיקה לגבי היקף הפירוט הנדרש בכתב האישום, ולפיכך על בית המשפט, לכל הפחות, להורות לתביעה לתקן את כתב האישום על דרך של הוספת נתונים ופרטים נוספים, אשר יאפשרו לכל אחד מהנאשמים לדעת בפני אילו עובדות ומעשים בדיוק נדרש הוא להתגונן.

על מנת שניתן יהיה לעמוד על טיבן ועצמתן של הטענות שהועלו בנושא זה, אתאר את סוגי הנתונים המפורטים בכתב האישום, אשר אכן דומים עד מאד בכל אחד מחמשת האישומים הראשונים, אלה שעניינם ההסדרים הנוגעים לשמירה על לקוחות קיימים. הסעיף הראשון בכל אחד מהאישומים הללו מתאר את זהות הצדדים להסדר ואת טיב ההסדר, כלומר הסדר של אי תחרות על לקוחות קיימים. כמו כן, מתארים סעיף זה והסעיפים הבאים אחריו את משך קיומו של ההסדר ואת פרק הזמן בו נטל כל אחד מהנאשמים הרלוונטיים חלק בו, תוך שלעיתים נעשה שימוש בביטויים כגון "לכל

המאחר, "למצער עד" או "בסמוך ל". בהמשך כל אחד מהאישומים נכתב כי הצדדים "גיבשו וביצעו" את ההסדרים השונים "באמצעות פגישות, שיחות, מסרונים והודעות". באישומים 1-3 ניתנה אינפורמציה נוספת לפיה בוצע ההסדר, בין היתר, "באמצעות תיאום מחירים והגשת הצעות גיבוי..." וכן נטען כי הצדדים "השתמשו פעמים רבות במילות קוד", ואף מפורטת דוגמה לאחת מאותן מילות קוד: השימוש במילה "חלק" כשם קוד לשירות מעליות. לבסוף, מופיעה בכל אחד מחמשת האישומים הטענה כי ההסדר נעשה "בנסיבות מחמירות", ומפורטים שורה של טעמים בעטיים מדובר, לטענת המאשימה, בעבירות שבוצעו בנסיבות מחמירות.

לטענת הנאשמים אין להסתפק בתיאור תמציתי זה של העובדות, ושומה על המאשימה להרחיב בתיאור העובדות במגוון היבטים. בתוך כך נדרשת הרחבה לגבי אופן גיבוש כל אחד מההסדרים, לרבות הגורמים שהיו מעורבים בכך ואופן פעולתם, לגבי אופן ביצוע ההסדר, לרבות פירוט של הצעות הגיבוי שהוגשו, כתובות המבנים הרלבנטיים וזהות "הלקוחות הקיימים" ולגבי אופן מעורבותו של כל נאשם ונאשם בהסדרים הנטענים, תוך הבחנה בין שלב הגיבוש לשלב היישום. בנוסף, נטען כי יש לחייב את המאשימה לתחם כל אישום ואישום לפרק זמן מוגדר וברור, ללא שימוש בביטויים עמומים כגון "לכל המאחר" ו-"למצער עד". עוד הועלתה טענה ביחס לאמרה המופיעה בכל אחד מהאישומים 1-3 לפיה לגבי חלק ממכרזי השירות התקיים תיאום נקודתי, והתבקש פירוט נוסף של אותם מכרזים וטיב התיאום שבוצע בהם.

מנגד, טענה המאשימה בתגובתה הכתובה כי כתב האישום מכיל את כל העובדות הנדרשות בשים לב לטיב העבירה המיוחסת לנאשמים, וכי למעשה עותרים הנאשמים לפירוט יתר הגולש לתחום הראיות, אשר מקומן לא ימצא בכתב האישום, אלא בחומרי החקירה שהועברו כולם לעיון ההגנה. בהתאם להוראות הדין, די בתיאור תמציתי של עיקרי העובדות הידועות למאשימה, באופן המאפשר לנאשמים להבין את המיוחס להם ולשבץ בכוחות עצמם כל ראיה וראיה לתוך המסגרת הדיונית.

באשר לגופן של הטענות, הרי העבירה של צד להסדר הכובל היא עבירת סטטוס נמשכת, וכך היא מתוארת בכתב האישום. השיחות, הפגישות וחלופת המסרונים בין הנאשמים מלמדים על היותם צד להסדר ומשמשים כראיות נסיבתיות לקיומו וליישומו של ההסדר, אך אין מקום לפרט אותם בכתב האישום. לטענת המאשימה, אין חובה לפרט את אופן גיבוש ההסדר, שכן העיקר הוא בתוכן ההסכמות שגובשו ולא באופן בו גובשו, ומה גם שכתב האישום כולל פירוט עיקרי העובדות הידועות למאשימה בהקשר זה. גם אופן יישום ההסדר אינו חלק מיסודות העבירה, ואין חובה לפרט, ובכל זאת ניתן פירוט של האמצעים ששימשו את הצדדים ביישום ההסכמים, ככל שהדבר מצוי בידיעת המאשימה, בהיקף המאפשר לנאשמים להתגונן. כל פירוט נוסף יגלוש לתיאור הראיות שנאספו בהקשר זה, באופן שאינו הולם את הפירוט הנדרש בכתב האישום.

לגבי פירוט הכתובות וזהותם של "הלקוחות הקיימים", נטען כי מדובר בהסדרים כלליים אשר התייחסו לכלל הלקוחות של כל אחת מהחברות, ועל כן אין צורך בפירוט זהותו של כל לקוח ולקוח בנפרד, וזאת בשונה מאישומים 6-8 אשר מתייחסים למכרזים ספציפיים ועל כן פורטו שם נתוני כל מכרז ומכרז ביתר הרחבה. ביחס לקיומם של תיאומים נקודתיים לגבי מכרזי שירות נוספים, שלא מצאו את ביטויים באישומים 6-8, נטען כי הראיות לכך מצויות בחומר החקירה וישמשו רק להוכחת ההסדרים הכלליים.

בדין בעל פה ובמענה לשאלות בית המשפט הבהיר נציג המאשימה, עוה"ד מעוז, מספר הבהרות חשובות שזהו המקום לפרטן. ראשית, ביחס לביטויי הזמן העמומים המותרים לכאורה מעין "שולי ביטחון" עבור המאשימה, דוגמת "לכל המאוחר" או "למצער עד", הצהיר נציג המאשימה כי המאשימה לא תבקש להרשיע את הנאשמים ביחס למועדים החורגים מתחומי הזמנים שנכתבו מפורשות בכתב האישום לגבי כל אחד מההסדרים. הובהר כי כתב האישום נוסח באופן האמור לנוכח קיומן של ראיות המעידות על האפשרות כי ההסדרים פעלו עוד קודם למועדים הנקובים, אך מכל מקום הוצהר כאמור כי האישום מתייחס אך ורק למועדים הנקובים ולא לתקופה קודמת או מאוחרת להם. עוד הצהיר נציג המאשימה, בנוגע לתיאומים הנקודתיים הנוספים של מכרזי השירות, כי המאשימה לא תבקש להרשיע את הנאשמים בגין תיאומים ספציפיים, מעבר לאלו המפורטים באישומים 6-8. עוד ציין כי ככל שנדרשת הבהרה לגבי טיבם ומהותם של המכרזים בהם נערכו תיאומים אד-הוק, נכונה המאשימה לספק מידע זה ולתקן את כתב האישום בהתאם, בתוך פרק הזמן שייקבע בית המשפט.

נציג המאשימה התבקש להבהיר גם את מידת יכולתה של המאשימה לפרט את אופן היווצרות ההסדרים המוזכרים בכתב האישום. בתשובה, מסר עו"ד מעוז כי במקרה הנוכחי, כמו במקרים אחרים בסוג זה של עבירות, לא ניתן להצביע על פעולה ספציפית אשר יצרה את ההסדר, אלא מדובר בטווח רחב של פעולות הנפרשות על פני תקופה ואשר מובילות לגיבוש ההסדר. במקרה זה אף לא ניתן לאתר פעולה ספציפית ומרכזית, המאפשרת לשים את האצבע במדויק על המועד והאופן בו גובש ההסדר. ניתן אמנם כמובן לערוך פירוט נוסף לגבי כל הסדר, אך זה יהיה בהכרח מסווג ויכלול ביטויים עמומים כגון "בין היתר", שכן ההסדרים לא גובשו במסגרת אירוע חד פעמי אלא כתוצאה מתהליך מתמשך ורב חלקים. עם זאת, הדגיש כי נקודת ההתחלה שסומנה לגבי כל אחד מההסדרים מעוגנת בראיות והטעם לבחירתה נהיר גם לב"כ הנאשמים.

לסיכום, טען נציג המאשימה כי במקרה זה עמדה המאשימה בחובות הפירוט אף מעבר למתחייב על פי הוראות החוק והפסיקה. בתוך כך פורטו לוחות הזמנים, טיב ההסדר והיקפו, השיטות שבאמצעותם יושם ההסדר ואף דוגמאות לפעולות ספציפיות כגון הצעות גיבוי ומילות קוד, לרבות דוגמה של מילת קוד מרכזית בה נעשה שימוש.

לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים ובחנתי את הפסיקה אליה הפנו, אני סבור כי ככלל, בכפוף לסייגים מסוימים שיפורטו, יש לדחות את הטענה בדבר היעדר פירוט הולם בכתב האישום. בהתאם להוראת סעיף 85(4) לחסד"פ, כתב האישום יכול את "תיאור העובדות המהוות את העבירה, בציון המקום והזמן במידה שאפשר לבררם". הדין מחייב אפוא את המאשימה לתאר את עיקרי העובדות המבססות את יסודות העבירות המיוחסות לנאשמים, באופן שיאפשר לנאשמים לנהל את הגנתם ולהבין על איזה בסיס עובדתי תבקש המאשימה להרשיעם. היקף הפירוט נתון לשיקול דעת רחב של המאשימה, ובית המשפט יתערב בו במקרים חריגים בלבד, בהם עלול הפירוט החלקי להוביל לפגיעה בהגינות ההליך. ככל שמתרחקים אנו מליבת האישום, דהיינו מיסודות העבירה המיוחסת, נחלשת גם עוצמתה של חובת הפירוט, וזו אינה מתפרשת כמובן על פני מידע שאינו מצוי בידעת המאשימה.

בליבת כתב האישום הנוכחי עומדת העבירה של היותם של הנאשמים צדדים להסדר כובל. בהקשר זה מפורטים בכתב האישום, לגבי כל אחד מהנאשמים וכל אחד מהאישומים, זהותם של הצדדים להסדר, המועדים בהם עמד ההסדר בתוקף וטיב ההסדר שגובש, דהיינו הסדר כולל לגבי כלל הלקוחות הקיימים של החברות המעורבות. באשר לאופן גיבוש

ההסדר ואופן יישומו לאורך השנים התיאור אמנם כוללני יותר, ומתייחס למספר אופנים בהם גובשו ויושמו ההסדרים, ללא פירוט מעמיק של כל מפגש, שיחה או מסרון, אך דומה כי מכך אין מנוס בשים לב להיעדרה של נקודת זמן מסוימת או של פעולה מסוימת שיש בה כדי לייצג באופן מובהק את גיבוש כל אחד מההסדרים.

יתרה מכך, בהקשר דומה כבר נקבע בעבר בת"פ (מחוזי-ים) 285/08 מ"י נ' רכטמן (10.2.10) כי:

"לאור מהותה הייחודית של העבירה - שהיא עבירת סטטוס נמשכת - אין חובה על המאשימה לפרט את המועד המדויק ואת המקום שבו נוצר ההסדר. ראה ת"פ (י-ם) מ"י נ' ירון וול, תק-מח 6279, 6275, (3)2004 מפי כב' השופט שפירא והאסמכתאות שם. את הרציונל העומד ביסוד קביעה זו הסבירה כב' השופטת מזרחי בת"פ (י-ם) מ"י נ' מודגל תק-מח (3)2002 70146, באומרה:

"התיאום מעצם מהותו אפשרי בדרכים רבות ומגוונות של תקשורת אנושית, ועל כן אין פגם בטענה כי התיאום התקיים, אף כי הדרך הספציפית אינה ידועה. ויוטעם דרך התיאום הספציפית אינה אחד מרכיבי העבירה".

לנוכח המידע שסיפקה המאשימה בדבר הידוע לה על האופן בו גובשו ההסדרים, יפים דברים אלה גם לענייננו, ומה גם שכתב האישום מפרט בכל זאת את הפעולות ששימשו את הנאשמים בגיבוש וביישום ההסדר, באופן המאפשר להם ולבאי כוחם לשבץ את הראיות המפורטות שבחומרי החקירה בתוך המסגרת הנ"ל. כל פירוט נוסף של מגוון המפגשים, השיחות, התכתובות וכיוצא בזה, יהווה גלישה בלתי ראויה מתחום פירוט העובדות לעבר פירוט הראיות המבססות אותן. קו הגבול בין השניים אינו תמיד מובהק וקל לסימון, אך בהתחשב בכך שהאישומים במקרה זה מבוססים על מספר רב של מפגשים, שיחות ותכתובות, ועל מרכיבים ראייתיים נוספים, ברי כי מקומו של פירוט זה בחומרי החקירה ולא בעובדות כתב האישום.

התוצאה היא כי אני דוחה את הטענות המקדמיות בדבר פגם או פסול בכתב האישום, שעניין חוסר פירוט מספק של העובדות, וזאת בכפוף למספר סייגים. ראשית, רשמתי לפני את הצהרת המאשימה לפיה על אף השימוש במונחים עמומים, אשר עשויים להיתפס כמרחיבים את פרקי הזמן בהם עמדו ההסדרים בתוקף, לא תבקש המאשימה להרשיע את הנאשמים בגין היותם צד להסדר מעבר למועדים הקונקרטיים המפורטים בכל אישום ואישום. שנית, רשמתי לפני הצהרת המאשימה לפיה לא תבקש להרשיע את מי מהנאשמים בגין מעורבותם בתיאומים נקודתיים במכרזי שירות, מעבר לשלושת המכרזים המפורטים באישומים 6-8. לבסוף, בנוגע לאותם מכרזי שירות נוספים, הרי ככל שעומדת המאשימה על אזכורם בעובדות כתב האישום, יהיה עליה לתקן את כתב האישום ולפרט באילו מכרזים מדובר, מי הם הנאשמים שנטלו במעשים אלה חלק ומה טיב התיאום שנערך ביניהם. אפנה כעת לבחינת הטענות הנוספות שהועלו, ואשר אינן נוגעות לכלל הנאשמים אלא לעניינו של אחד הנאשמים או קבוצת נאשמים מצומצמת.

נאשם 1 - טענת אכיפה בררנית בהשוואה לגיא קבילי

גיא קבילי שימש כמנכ"ל הנאשמת 15, חברת קונה בע"מ, מינואר 2015 ואילך, ועל רקע זה נחקר אף הוא בפרשה זו. בתום החקירה, גובש בעניינו הסדר טיעון, במסגרתו הוגש נגדו כתב אישום (ת"פ 26780-03-21) המייחס לו עבירה של הפרת חובת פיקוח, על פי סעיף 48(א) לחוק התחרות הכלכלית. ב"כ הצדדים עתרו בעניינו במשותף לעונש מאסר של 75 ימים לנשיאה בעבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס, ובית המשפט אישר את ההסדר ואימץ את ההסכמות שגובשו בין הצדדים. לטענת הנאשם 1, הטעם המרכזי להקלה עם מר קבילי במסגרת הסדר הטיעון היה נעוץ בכך שבאותה עת התנהל מו"מ למיזוגה של על-רד לתוך קונה, אך נסיבה זו רלבנטית גם בעניינו של הנאשם 1, מנכ"ל על-רד, שהיה מעורב אף הוא באותו מו"מ, ועל כן גם בעניינו היה מקום להאשים רק בעבירה על סעיף 48(א) ולא בעבירה של היותו צד להסדר כובל.

בתגובתה הכתובה לטענות אלה הבהירה המאשימה כי האבחנה בין הנאשם 1 לעניינו של קבילי מעוגנת כל כולה בתמונה הראייתית השונה בין השניים, כאשר כלפי הנאשם 1 קיימות ראיות המלמדות על מעורבותו במעשים כצד להסדר, וזאת בשונה ממצבו של קבילי. יתרה מכך, מכלול הנסיבות המיוחדות בעניינו של מר קבילי, אשר פורטו בנספח העובדות המוסכמות כחלק מהסדר הטיעון בעניינו, אינן רלוונטיות כלל ועיקר בעניינו של הנאשם 1.

ואכן, עיון בנספח שהוצג לבית המשפט במסגרת הסדר הטיעון עם מר קבילי מלמד כי סוגיית המו"מ לקראת מיזוג הינה רק אחת מבין הצדקות רבות ונוספות שהובאו מטעמם של הצדדים לצורך הצדקת ההסדר. בתוך כך למשל, כולל אותו נספח גם הסכמה לפיה לקבילי לא מיוחסת כלל מודעות לקיומו של ההסדר הכובל, ואחריותו נובעת מכוח חזקה בלבד והנה ברף נמוך ביחס למעורבים אחרים בפרשה. לפיכך, עצם העובדה שמר קבילי הואשם בעבירה של הפרת חובת פיקוח בלבד, בעוד הנאשם 1 הואשם בהיותו צד למכלול ההסדרים הכובלים המפורטים בכתב האישום, אינה מעידה כשלעצמה על אכיפה בררנית, ועל מנת לבסס טענה זו יהיה על הנאשם 1 להראות כי מעשיו, ידיעותיו ונסיבותיו דומים היו לאלה של קבילי והצדיקו יחס דומה מצד רשויות האכיפה. הזכות לעשות זאת שמורה לו כמובן, לאחר שמיעת הראיות, אך בעת הזו לא ניתן לומר כי עלה בידו לבסס, ולו באופן ראשוני, טענה של אכיפה בררנית בהשוואה לעניינו של קבילי.

נאשמים 1 ו-2 - הגנה מן הצדק בגין "אזלת יד הרשות"

על פי טענה זו, מצויות חברות המעליות הקטנות, כדוגמת הנאשמת 2, במלכוד הנובע מאופיו של שוק המעליות, שכן הן נאלצות בעל כורחן להיענות לתכתיבי החברות הגדולות, העוסקות גם בהתקנת מעליות, ומחזיקות במעמד מונופוליסטי ביחס לחלקי החילוף הדרושים לצורך מתן שירות למעליות קיימות. לפיכך, גם אם נניח קיומם של הסדרים כובלים אסורים, הרי הגשת כתב האישום נגד הנאשמת 2 עומדת בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית, שכן אזלת ידה של המאשימה, רשות התחרות, היא זו שהביאה לכך שהנאשמת נאלצה, בעל כורחה, להגיע להבנות עם חברות המעליות הגדולות, שמערכת היחסים עמן הנה למעשה אנכית, ולא אופקית. בתוך כך פירטו ב"כ הנאשמים 1-2 את הפעולות שננקטו על ידי הרשות, מאז תחילת שנות ה-80 של המאה הקודמת, ונטען כי לא היה באלה כדי לפתור את הכשל התחרותי האמור. לפיכך, אזלת ידה של הרשות היא שהובילה להיווצרותם של ההסדרים הכובלים, ולא יהיה זה צודק להעניש בשל כך את הנאשמים.

הנאשמים 1 ו-2 אף הגדילו לעשות בכך שטענו כי כתב האישום אינו מגלה עבירה, שכן אין מדובר בהסדר כובל, אלא בניצול מעמד מונופליסטי לרעה מצד חברות המעליות הגדולות, אשר כפו על החברות הקטנות, ובהן הנאשמת 2, שלא להציע שירותים ללקוחותיהם על ידי איום באי אספקת חלפים. לצורך ביסוס טענותיהן אלה אף הגישו באי כוחם בקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ לקבלת פירוט ביחס לכל תלונה שהתקבלה ברשות התחרות בעשרים השנים האחרונות בנוגע לתחרות בשוק המעליות וביחס לכלל הבדיקות, החקירות ופעולות האכיפה שערכה רשות התחרות בשוק המעליות.

לאחר שנתתי דעתי למכלול טענות אלה, לא מצאתי הצדקה לייחס להן בעת הזו משקל של ממש. גם אם נתעלם מהעובדה כי טענות מסוג זה אינן עולות בקנה אחד עם הטענה העובדתית היסודית עליה עומדים הנאשמים, לפיהם לא התקיימו כלל הסדרים כובלים, הרי שמדובר בטענות עובדתיות רחבות היקף המחייבות בירור עובדתי נרחב, אותו ניתן יהיה לעשות רק במהלך שמיעת הראיות, ולא במסגרת המוגבלת של שלב הטענות המקדמיות, הנשענת ככלל על עובדות כתב האישום, הא ותו לא.

יתרה מכך, כפי שציננה המאשימה בתגובתה, ודומה כי הדברים אינם דורשים פירוט נרחב, טענות מעין אלה בדבר אזלת ידה של הרשות, אינן מקימות היתר או הצדקה לביצוען של עבירות פליליות, ואין בכוחן להביא לזיכוי בדין או למחיקת כתב האישום. בצדק הפנתה המאשימה, בהקשר זה, לדברי בית המשפט העליון בפסקה 36 לפסק הדין בע"פ 4855/02 מ"י נ' בורוביץ (31.3.05), ולפיהם:

"לפני מנהל עסקים, הנתון ללחצים מצד מתחריו הדורשים ממנו להצטרף לקרטל, פתוחות דרכים שונות ומגוונות להביא את עניינו לפני הרשות להגבלים עסקיים. מנהל עסקים איננו בן-חורין להצטרף לקרטל בשל לחצים כאלה ואחרים המופעלים עליו, ואם הוא עושה כן, אין הוא יכול להישמע בטענה כי היה "אנוס" להצטרף."

לפיכך, מלכתחילה אין מדובר בטענה בעלת עוצמה אשר בכוחה להביא לקבלת טענת הגנה מן הצדק במלא עוזה, כלומר כזו שעשויה להביא לביטול כתב האישום. לא זו אף זו, כאמור, מדובר בטענה הדורשת בירור עובדתי מקיף, ואין מקומה בשלב המקדמי הנוכחי של הדיון. בשל כוחה המוגבל של הטענה, והרלוונטיות המצומצמת שלה להגנת הנאשמים, אף לא מצאתי הצדקה להורות למאשימה בעת הזו להמציא לידי ההגנה את מכלול המידע המבוקש על ידה בנושא זה. ככל שבמהלך הדיון במשפט גופו תתגלה הצדקה לגילוי מידע או לחשיפת מסמך כזה או אחר, תתקבל בנושא זה החלטה פרטנית, בהתאם לנסיבות שיוצגו באותה עת. בשלב הנוכחי, הטענה נדחית.

נאשמת 5 - הליך אכיפה מנהלי חלף ההליך הפלילי

במסגרת טיעוניהם בכתב ציינו ב"כ הנאשמת 5 כי את עניינה של הנאשמת 5 ראוי היה לנתב להליך מנהלי ולקבוע בעניינה עיצום כספי חלף העמדה לדין פלילי. לטעמם של הסנגורים המלומדים, על פי התיאור העולה מעובדות כתב האישום, מתאים עניינה של הנאשמת 5 לניתוב להליך מנהלי. דא עקא, כפי שציננה המאשימה בצדק בתגובתה

הכתובה, לא הביאו ב"כ הנאשמת 5 כל נימוק התומך בעמדתם זו, ולא הצביעו על כל עילה המצדיקה יחס שונה ומיוחד כלפי הנאשמת 5, בהשוואה ליתר החברות הנאשמות, או על כך שהגשת כתב האישום נגדה סוטה ממדיניות האכיפה הנוהגת בתיקים מעין אלה. לפיכך, **דין הטענה להידחות.**

נאשם 8 - טענות הנוגעות למצבו הרפואי

בחודש פברואר 2019, זמן קצר בטרם החלה החקירה הגלויה בפרשה זו, עבר הנאשם 8 תאונת דרכים קשה, ובעקבותיה סבל הנאשם, וממשיך לסבול במידת מה עד היום, "מתסמונות בריאותיות משמעותיות", כפי שניסחו זאת באי כוחו. משיקולי צנעת הפרט לא אפרט את הקשיים עמם מתמודד הנאשם, אך אבהיר כי מסמכים רפואיים הועברו לעיוני, כמו גם לעיון המאשימה, במעטפה חסויה. על רקע נתון זה, שאינו שנוי במחלוקת, העלו באי כוחו המלומדים של הנאשם 8 מספר טענות כלפי התנהלות המאשימה. ראשית, טענו הם כי חקירתו ברשות נעשתה באופן פסול, בעת שמצבו הרפואי של הנאשם והתרופות הנרקוטיות להן נדרש צריכים היו למנוע את החקירה, ועל כן ראוי לבטל בעניינו את כתב האישום. שנית, נטען כי התנהלות זו של החוקרים מחייבת את פסילת הודעותיו של הנאשם, על יסוד כלל הפסילה הפסיקתית. לבסוף, נטען כי המשך ניהול ההליך הפלילי נעדר עניין לציבור, כל עוד לא חל שיפור ממשי במצבו הרפואי של הנאשם 8, ועל כן יש להפסיק את ההליכים נגדו או לעכבם.

לאחר שנתתי דעתי למכלול טענות אלה ועיינתי במסמכים הרפואיים, לא מצאתי הצדקה להעניק בשלב דיוני מקדמי זה סעד כלשהו מהסעדים המבוקשים על ידי הנאשם. באשר לטענה הראשונה, המתייחסת לשלב החקירה, הרי שעל פי החומר שהוצג לעיוני לא התעלמה המאשימה מקשייו ומצוקותיו של הנאשם, ועל רקע מצבו הרפואי נדחתה חקירתו לאורך חודשים ארוכים, עד לחודש ספטמבר 2019, וגם אז ניתנו לו הקלות בנוגע למיקום החקירה ומשכה. יתרה מכך, השאלה בדבר השלכת מצבו הרפואי של הנאשם על יכולתו לעמוד בלחצי החקירה ולמסור את גרסתו באופן הולם דורשת בירור ראייתי החורג מעיון במסמכים רפואיים גרידא. לצורך קביעת מסקנות בנושאים אלה יש לשמוע את עדותו ואת עדויות החוקרים, ולעין גם בהודעות עצמן, באופן שאינו אפשרי בשלב דיוני מקדמי זה.

לא זו אף זו, אפילו ייקבע כי ראוי היה להמתין פרק זמן נוסף עד לחקירה או שראוי להתעלם מהגרסה שמסר שם ואף לפסול את קבילותה, אין בכך כדי להוביל בהכרח למחיקת כתב האישום, ובית המשפט רשאי להתאים את הסעד שיוענק למידת הפגיעה שתימצא בהגינות ההליך ובהגנת הנאשם. ונזכיר, בשולי הדברים, כי על פי המפורט בטיעוני הסנגורים, הנאשם 8 כלל לא הודה במיוחס לו בעת שנחקר על ידי חוקרי הרשות, אלא כפר בהאשמות שהוטחו בו. נימוקים אלה מבהירים גם מדוע לא ניתן לקבל בעת הזו את הטענה השנייה, שעניינה פסילת ההודעות ברוח ההלכה שנקבעה בע"פ 5121/98 **יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי** (4.5.06), שכן החלטה מעין זו לא ניתן לקבל באופן מקדמי. היא דורשת בירור ראייתי מקיף, וככל שהיא מתקבלת והראיות נפסלות, אין פירוש הדבר כי ההליך מסתיים, ובית המשפט ממשיך במלאכתו על יסוד הראיות הקיימות.

לבסוף, באשר לטענה השלישית, שעניינה מצבו הרפואי העדכני של הנאשם וההצדקה לנהל את ההליך הפלילי נגדו, הרי שעומדת לנאשם הזכות להגיש בנושא זה בקשה לעיכוב הליכים, אשר תיבחן כמקובל על ידי נציג היועץ המשפטי לממשלה, האוחז בסמכות לקבוע כי נסיבותיו של הנאשם מצדיקות הימנעות ממיצוי ההליך הפלילי שנפתח נגדו. סוגיה זו אינה מונחת לפתחו של בית המשפט, ובאי כוח הנאשם רשאים לפעול בהקשר זה כחוכמתם. **מכלול הטענות שהועלו**

מטעמו של הנאשם 8 בנוגע למצבו הרפואי, נדחות אפוא בשלב זה של ההליך, ולא נותר אלא לאחל לו החלמה מהירה ומלאה.

נאשם 9 - הסדר מותנה כחלופה להעמדה לדין

עניינו של הנאשם 9 שונה במידת מה מעניינם של יתר נושאי המשרה שהועמדו לדין בכתב האישום שלפני, במובן זה שבניגוד אליהם מיוחסת לו עבירה של הפרת חובת הפיקוח בלבד, ולא עבירה של היותו צד להסדר כובל. על רקע נתון זה טוען ב"כ הנאשם כי היה מקום להסתפק בעניינו של הנאשם בעריכת הסדר מותנה, כאמור בסעיף 67א לחסד"פ, אלא שהמאשימה, בשונה מרשויות אכיפה כלכליות אחרות, החליטה באופן גורף להתעלם ממוסד ההסדרים המותנים ומסרבת לעשות בו שימוש. בכך, מתעלמת המאשימה מהנחיות המחוקק ומפלה לרעה את הציבור המגיע לפתחה, באופן המחייב התערבות, שכן אילו הייתה פועלת כדין הייתה מגיעה אל המסקנה כי עניינו של הנאשם 9 מתאים לאכיפה על דרך של הסדר מותנה.

בתגובתם הכתובה הצהירו נציגי המאשימה כי המאשימה לא אימצה בשום שלב מדיניות גורפת של הימנעות מנקיטה בהליך של הסדר מותנה. אף על פי כן ניתן להסיק בזירות מהאמור בתגובה כי בפועל לא נעשה על ידה שימוש כלשהו בהליך מסוג זה, שכן לא הובאה כל דוגמה לכך, ובתגובה אף נכתב במפורש כי בפועל, ברוב המקרים של הליך של הסדר מותנה אינו אפשרי שכן אין בו כדי להגשים את האינטרס הציבורי עליו אמונה רשות התחרות. נראה אפוא כי במישור העקרוני עשויים להתעורר סימני שאלה לגבי יחסה של הרשות כלפי הליך ההסדר המותנה, והימנעותה מעשיית שימוש בו, בעוד גורמי אכיפה אחרים, לרבות בתחומים כלכליים, נוהגים אחרת. עם זאת, בהקשר הנוכחי, לא מצאתי הצדקה לדון בסוגיה עקרונית זו, שהרי על מנת שיהיה זכאי לסעד המבוקש שומה על הנאשם לבסס קודם כל את הטענה כי עניינו האישי מתאים להסתיים במסגרת הסדר מותנה, ואת זאת לא עשה.

לנאשם 9 מיוחסת הפרה של חובת הפיקוח גרידא, אך עניינו אינו שונה ממכלול רחב של נאשמים אשר הועמדו לדין בעבירה דומה על סעיף 48(א) לחוק התחרות הכלכלית. כפי שפירטה המאשימה בהרחבה בסעיף 234 לתגובתה הכתובה, נאכף הדין דרך שגרה על נאשמים שכאלה במסגרת הליכים פליליים רגילים, והם נדונים דרך כלל לעונשי מאסר לנשיאה בעבודות שירות. לא אחזור על הרשימה הארוכה של המקרים המפורטת שם, ואסתפק בכך שאזכיר שוב את עניינו של גיא קבילי, אשר הורשע בעבירה דומה בפרשה זו ממש ונדון ל-75 ימי מאסר בעבודות שירות, כפי שפורט לעיל במסגרת הדיון בטענת הנאשם 1 לאכיפה בררנית מול מר קבילי. מענה עונשי זה כשלעצמו, המאפיין את מרבית ההרשעות בעבירה זו, מלמד על היעדר ההתאמה להליך של הסדר מותנה, שכן אחד התנאים לעריכת הסדר הנו כי העונש המתאים למעשה העבירה אינו כולל מאסר בפועל, כאמור בסעיף 67א(ד)(1) לחסד"פ.

לטעמה של המאשימה זהו גם העונש הראוי בעניינו של הנאשם, ולכך היא מוסיפה כשיקולים רלוונטיים גם את עוצמת היעדר הפיקוח מצד הנאשם ואת משך ההסדר הכובל המיוחס לחברה בה פעל. משאלו הם פני הדברים, ומשהופעל שיקול דעת ענייני מטעם המאשימה, והוחלט שלא להסתפק בעניינו של הנאשם 9 בהסדר מותנה, הרי שלא ניתן לקבוע

אפרורית, בטרם שמיעת הראיות, כי החלטת המאשימה בהקשר זה מצדיקה את התערבות בית המשפט, זאת במיוחד לנוכח שיקול הדעת הרחב הנתון לתביעה בכל הנוגע להעמדה לדין וההיקף המצומצם של הביקורת השיפוטית בנושאים אלה. **טענת ההגנה מן הצדק, בכל הנוגע לאי עריכת הסדר מותנה, נדחית אפוא.**

נאשם 9 - "פגיעה בתחרות בחסות המאשימה"

עניינה של טענה זו בכך שבשלב השימוע, ולאחר שליבת חומרי החקירה הועברה לידי באי הכוח של מספר חשודים בפרשה, התברר כי הודעתו של הנאשם 9 בחקירה הועברה במסגרת זו ללא כל סינון, על אף שהכילה נתונים סודיים ורגישים לרבות סודות מסחריים ומידע פרטי ואישי. בכך היו אלה דווקא עובדי המאשימה אשר הפיצו סודות מסחריים ומידע פנים, חיבלו בתחרות במו ידם וגרמו לנזק פוטנציאלי רחב היקף. הפגיעה בתחרות שנגרמה כתוצאה ממעשי המאשימה הייתה בקנה מידה גדול הרבה יותר מכל הסדר כובל, ובוודאי חמורה מהפרת חובת הפיקוח המיוחסת לנאשם 9, ועל כן היא מצדיקה את ביטול כתב האישום.

בתגובתה לטענות אלה הבהירה המאשימה כי אותה חשיפה בלתי מבוקרת לתכנים התייחסה לשלושה באי כוח בלבד, לרבות ב"כ הנאשם 9 עצמו, ונמשכה פרק זמן קצר ביותר של מספר שעות בערבו של יום 27.1.20. כבר בחלוף שעות אחדות ממועד העברת החומרים, ומשהפנה ב"כ הנאשם 10 את המאשימה למסמכים הסודיים הכלולים בחומר, התבקשו הסנגורים שכבר קיבלו את החומרים להימנע מלהציג לפני מרשיהם הודעות ומסמכים הקשורים לחברות האחרות. יתר הסנגורים כבר קיבלו לידיהם בשלב השימוע חומרים המתייחסים לחברה אליה היו קשורים בלבד, ובהמשך, לאחר הגשת כתב האישום, גובשה הסכמה בדבר חומרי חקירה שלא ייחשפו, על מנת שלא לפגוע בסודות מסחריים של החברות. בנסיבות אלה, כך לטענת המאשימה, הטענה כי נגרם בשל כך נזק ממשי לתחרות הנה מופרכת.

מבלי לקבוע מסמרות נדמה כי ככל שאלו אכן היו פני הדברים, הרי החשש לפגיעה בתחרות כתוצאה מחשיפתם המוגבלת והקצרה של מקצת החומרים "הסודיים" מוגבל ביותר, ובוודאי אינו מצדיק את ביטול כתב האישום. יוזכר עוד כי ככלל זכאים הנאשמים כולם לעיין בכל חומרי החקירה הרלוונטיים, ואין בכוחו של החשש לחשיפת סוד מסחרי כזה או אחר לעמוד כנגד עקרון יסוד זה של הדין הפלילי. עסקינן אמנם בתקלה שנפלה, ככל שנפלה, עוד בשלב השימוע, כאשר טרם הוחלט סופית על הגשת כתב האישום, אך משהוגש לבסוף כתב אישום בעניינו של הנאשם 9 ושל יתר הנאשמים, ספק אם ניתן לבוא בטרניה כלשהי כלפי המאשימה, אשר העבירה את כלל חומרי החקירה כמתחייב, ואף הייתה נכונה לשתף פעולה עם ההבנות שגובשו בין ב"כ הנאשמים עצמם, במטרה לצמצם ככל שניתן את החשיפה ההדדית של סודות מסחריים. מכל מקום, בשלב הנוכחי בוודאי שלא ניתן לקבוע כי מעשיה של המאשימה, אשר אין חולק כי נעשו בתום לב, פגעו פגיעה כלשהי בתחרות, ובוודאי שאין מקום לקבוע כי בשל הפגם שנפל בהתנהלותה, ככל שהיה פגם כזה, יש למחול למי מהנאשמים, ובהם הנאשם 9, על העבירות המפורטות בכתב האישום. **לפיכך, גם טענה זו נדחית.**

נאשם 9 - פגם בכתב האישום

בסעיף 99 לכתב האישום נטען, ביחס לנאשם 9, כי לא פיקח על הנעשה בנאשמת 11, על אף שבמהלך התקופה המוזכרת שם היו בפניו "סימנים" לקיומו של הסדר כובל. לטענתו, מדובר בנוסח פגום אשר אינו מאפשר לו להתגונן כראוי, שכן מדובר על מונח שסתום ריק מתוכן, שאין כל דרך לדעת מה עומד מאחוריו ואין זה ראוי כי הנאשם יידרש לנחש מהם אותם "סימנים", התורמים לגיבוש העבירה. לפיכך, על המאשימה לתקן את כתב האישום ולהבהיר מהם אותם "סימנים" נטענים. בנוסף, מאחר וסוגית הסימנים לא עלתה בשלב השימוע, ובשים לב לחשיבותם של אותם "סימנים" לביסוס האישום, משול הדבר לאי קיום שימוע ועל כן ראוי לבטל את כתב האישום גם מטעם זה.

בתשובתה הכתובה ציינה המאשימה כי מחומר החקירה עולות אינדיקציות לכך שהנאשם 9 היה מודע לקיומו של ההסדר או למצער היה עליו לדעת עליו, והוא אף נחקר אודות סימנים אלו. לפיכך, לא קם לטענה הצורך בפירוט אותם "סימנים", הידועים לנאשם. עם זאת, במהלך הדיון הפרונטלי, ובמענה לתהיות בית המשפט, ציין ב"כ המאשימה, עו"ד מעוז, כי הוא נכון לתקן את כתב האישום ולהצביע על ראשי הטענות לגבי אותם "סימנים", כלומר על סוגי הראיות הנכללים בהם.

דומני כי בזו הפעם אכן יש טעם בטענות בנוגע לחוסר הבהירות הטמון במונח "סימנים" ולקושי להתגונן מפניו, באופן המחייב תיקון כתב האישום בדרך של פירוט והרחבה לגבי טיבם ומהותם של אותם "סימנים" שעמדו לפני הנאשם, וכך אני מורה למאשימה לעשות. שונים פני הדברים בנוגע לטענה בדבר בטלות השימוע. עם כל הכבוד לנוסח הסופי של כתב האישום, ולשימוש שנעשה בו במונח "סימנים", אין בפערים המסוימים המתקיימים לא פעם, בין נוסח כתב החשדות בשלב השימוע, לנוסח הסופי של כתב האישום, כדי להצדיק עריכה מחודשת של השימוע בגין טענה כזו או אחרת שלא הייתה הזדמנות לנאשם להעלות. ככל שסבור הסגור המלומד כי ברשותו טיעונים טובים כלפי אותם "סימנים", לאחר שיפורטו כדבעי, בטוחני כי יוכל להשמיעם לפני נציגי המאשימה, אשר יאזינו להם בנפש חפצה גם בשלב זה של ההליכים. **הבקשה למחיקת כתב האישום בהעדר שימוע מהותי, נדחית.**

נאשמים 10 ו-12 - סטייה מהקריטריון שנקבע לחקירה ולהעמדה לדין

כפי שהובהר לעיל בהרחבה, פרשה המאשימה לראשונה בתגובתה לטענות המקדמיות את המדיניות שאימצה בפרשה זו בכל הנוגע למיצוי החקירה ולהעמדה לדין. כזכור, ציינה המאשימה כי היו בידיה ראיות ראשוניות למעורבותן של 43 חברות שונות בעבירות על חוק התחרות, אך בשל משאבי האכיפה המוגבלים נקבעו סדרי עדיפויות כבר בשלב החקירה, במטרה למקד את האכיפה בגורמים המרכזיים שהשפעתם על התחרות בשוק הגבוהה ביותר. הקריטריון שנבחר לצרכי מיקוד האכיפה היה כזכור הקריטריון של גודל תיק השירות של כל חברה, ונקודת החיתוך שנבחרה, שרק מעליה מוצתה החקירה והוגש כתב האישום, עמדה על תיק שירות של 3,000 מעליות ויותר.

על הביקורת שהטיחו ב"כ הנאשמים בטיב הקריטריון שנבחר ובנקודת החיתוך שאומצה עמדתי לעיל בהרחבה בפרק שעסק בטענת האכיפה הבררנית בהשוואה לחברת ברלינר, ולא אשוב ואדרש לנושאים אלה ולהחלטות שקיבלתי בנושא זה, כמפורט שם. הטענה הנוכחית, מטעמים של הנאשמים 10 ו-12, הנה שונה, ולפיה בהעמדתה לדין של הנאשמת 12, חברת צום בע"מ, ושל מנכ"ל החברה, הנאשם 10, חרגה המאשימה מהקריטריון שהיא עצמה קבעה, שכן תיק השירות של הנאשמת 12 במועדים הרלבנטיים עמד על כ-2,400 מעליות, הרבה מתחת לרף של 3,000 מעליות שנקבע על ידי

המאשימה. המאשימה אינה חולקת על נתון זה, ומסבירה את ההחלטה הפרטנית שהתקבלה בעניינה של הנאשמת 12, בסטייה מהקריטריון שנקבע, בכך שיש להשקיף עליה ועל חברת האם שלה, אלקטרה, הנאשמת 11, כגוף כלכלי אחד, על פי עקרונות דיני התחרות.

אודה על האמת, עמדתה זו של המאשימה מעוררת קשיים של ממש. אין אמנם חולק כי הנאשמת 12 הנה חברת בת של הנאשמת 11, ונמצאת בבעלותה המלאה, אך נתון זה כשלעצמו אינו מספיק על מנת לראות בהם ישות משפטית או כלכלית אחת בעלת אינטרסים חופפים. יתרה מכך, בהיבט המשפטי, בוודאי שמדובר בישויות משפטיות נפרדות. לא זו אף זו, גם על פי עובדות כתב האישום אין מיוחסת להן מעורבות משותפת בהסדר כובל אחד, שכן לכל אחת מהנאשמות 11 ו-12 מיוחסת מעורבות בהסדר נפרד עם הנאשמת 2, ואין גם חפיפה מלאה בלוחות הזמנים של כל אחד מההסדרים הללו. מכלול נתונים אלה תומך בעמדת ב"כ הנאשמים 10 ו-12, לפיה מדובר בחברות נפרדות, שעשייתן נפרדת ושהאינטרסים שלהם אינם חופפים, ובהינתן אותה הפרדה זכאית הנאשמת 12 ליחס דומה לזה שלו יתר החברות שהיקף השוק שלהם דומה, כלומר הימנעות מהעמדה לדין.

מנגד, עומדת המאשימה על טענותיה לפיהן מוכיחות הראיות שנאספו בפרשה זו כי מדובר למעשה בישות כלכלית אחת, וכי כך יש להתייחס אליהם בהקשר של מיקוד האכיפה. לדבריה, כך גם ראו אותם הצדדים האחרים להסדר. בנסיבות אלה סבורה המאשימה כי עקרונות דיני התחרות מחייבים במקרה זה הסתכלות מהותית על שתי החברות כעל גוף כלכלי אחד, ועל כן מוצדקת העמדתה לדין של הנאשמת 12, לצד חברת האם שלה, על אף שגודל תיק השירות העצמאי שלה היה נמוך מהרף שנקבע להעמדה לדין. כאמור, עמדתה זו של המאשימה אינה קלה לעיכול, ונטל ההוכחה בו תידרש לעמוד בהקשר זה אינו מבוטל, אך ברי כי **בשים לב לטיב הטענות לא ניתן בשלב המקדמי הנוכחי לקבל החלטה מושכלת בסוגיה זו. ההכרעה תוכל להינתן רק לאחר שמיעת מסכת הראיות, אשר אמורה לשפוך אור על הקשרים שבין הנאשמת 12 לחברת האם שלה ועל האופן בו נתפסו קשרים אלה על ידי הגורמים הפעילים בשוק.** רק לאחר מכן ניתן יהיה לקבוע האם יש ממש בתזה אותה מבקשת המאשימה לקדם, או שמא ראוי יהיה לבטל את כתב האישום בעניינם של הנאשמים 10 ו-12, ובכך להשוות את מעמדם לאלה של יתר החברות שגודל תיק השירות שלהם היה נמוך מ-3,000 מעליות. **שמורה אפוא להגנה הזכות לשוב ולהידרש לטענה זו בתום שמיעת הראיות.**

נאשמת 15 - אכיפה בדרנית בהשוואה לעשרות החברות שלא הועמדו לדין

בשונה ממרבית הסנגורים, אשר התמקדו בסוגיית האכיפה הדרנית בהשוואה לחברת ברלינר, הרחיבו ב"כ הנאשמת 15 את טענתם לכלל החברות אשר בעניינן התגבש חשד ראשוני לביצוע עבירות על חוק התחרות הכלכלית, ואשר החקירה בעניינן לא קודמה, ומן הסתם אף לא הובילה להכללתם בכתב האישום שהוגש. כפי שהובהר לעיל בהרחבה, הסברי המאשימה לגבי מיקוד האכיפה והגבלת היקף החקירה על פי גודל תיק השירות, נמסרו לראשונה רק בשלב התגובה לטענות המקדמיות. בנסיבות אלה, אך טבעי הוא כי ב"כ הנאשמת 15 הביעו את פליאתם ואת מחאתם על כך שבעוד החקירה בעניינן מרשתת קודמה והובילה להגשת כתב האישום, ניתן לכאורה יחס מועדף ומפלה לעשרות חברות נוספות שהיו פעילות בתחום ואשר חקירתן נזנחה לחלוטין, על אף קיומה של תשתית ראייתית מחשידה כלפיהן. ואולם, משנמסר ההסבר לגבי אופן מיקוד האכיפה וטעמיו, ונותחו בהרחבה הטענות שהועלו בהקשר זה, לא מצאתי צורך לשוב ולהידרש לסוגיות אלו פעם נוספת, והקורא יופנה לדברים שנכתבו לעיל בפרק העוסק בחברת ברלינר, שתוקפם יפה גם

בהקשר הנוכחי.

בשולי הדברים אציין כי ב"כ הנאשמת 15 העלו גם טענות שעניינן מחדלי חקירה מגוונים, אשר פגעו בהגנתה של הנאשמת 15, אלא שברי כי אין מדובר בטענה מקדמית, ושאלת קיומם של מחדלים, כמו גם השפעתם על הגינות ההליך ועל אפשרות קיומו של ספק סביר המצדיק זיכוי בדין, דינם להיבחן בהכרעת הדין, לאחר שמיעת הראיות כולן. **התוצאה היא כי אין להידרש לטענות אלה בשלב הדיוני הנוכחי.**

סיכום והנחיות להמשך

בתום דיון מפורט בשלל הטענות המקדמיות שהועלו, מצאתי, כמפורט בהרחבה לעיל, לדחות את מקצת הטענות ולהבהיר כי בנוגע לטענות רבות אחרות, שהוצגו כבעלות אופי מקדמי, לא ניתן למעשה להכריע בשלב הדיוני הנוכחי, ובמידת הצורך אפשר יהיה לשוב ולהידרש להן לאחר שמיעת מכלול הראיות. לצד החלטות אלה, שיש בהן כדי לדחות את עתירות הנאשמים לסעד, לפחות בשלב הדיוני הנוכחי, מצאתי בכמה הקשרים ליתן כבר עתה סעדים אופרטיביים מסוימים, אותם אשוב ואפרט כעת, על מנת להבהיר לצדדים כיצד מצופה מהמאשימה לנהוג כעת ומה יהיו לוחות הזמנים להמשך ניהול המשפט.

הנה כי כן, בהמשך להחלטות המפורטות שניתנו לעיל, **אני מורה למאשימה להגיש, בתוך 30 ימים מהיום, כתב אישום מתוקן, וזאת בשני היבטים.** ראשית, בנוגע לאותם מכרזי שירות נוספים בהם התקיים לטענת המאשימה "תיאום נקודתי", כאמור באישומים 1-3 (סעיפים 25, 32 ו-45 לעובדות כתב האישום), הרי ככל שעומדת המאשימה על אזכורם בעובדות כתב האישום, יהיה עליה לתקן את כתב האישום ולפרט באילו מכרזים מדובר, מי הם הנאשמים שנטלו במעשים אלה חלק ומה טיב התיאום שנערך ביניהם. שנית, בעניינו של הנאשם 9, אני מורה למאשימה לתקן את כתב האישום בדרך של פירוט והרחבה לגבי טיבם ומהותם של אותם "סימנים" שעמדו לפני הנאשם, כאמור בסעיף 99 לכתב האישום.

בנוסף, אני מורה למאשימה להעביר לעיוני בתוך 14 ימים את כלל המסמכים המצויים ברשותה ואשר מתעדים את תהליך קבלת ההחלטה בדבר קביעת נקודת האיזון לצורכי מיקוד האכיפה בחברות שגודל תיק השירות שלהן עומד על 3,000 מעליות ומעלה.

בשים לב ללוחות הזמנים שנקבעו ולמועד מתן ההחלטה, ועל מנת לאפשר סיום כלל ההליכים המקדמיים, תידחה ישיבת התזכורת במעמד באי כוח הצדדים ליום 7.3.22 בשעה 9:00, וזאת חלף המועד ששוריין תחילה ליום 2.2.22.

ניתנה היום, ט' שבט תשפ"ב, 11 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.

עמוד 17

